

บ้านปูนสุข : ความหวังและโอกาสของ “คนไร้บ้าน”

เรื่อง : วิชัย ใจงาม/ วชิรา พลสามารถ / สมพร ทารพรม

เรียบเรียง : อัมพร ประไพรินทร์

ในมุมมืดของสังคม ยังมีเสียงกระซิบแห่งความเจ็บปวดและชีวิตที่ไร้ที่พึ่งพิง นั่นคือ “คนไร้บ้าน” ผู้ที่ชีวิตต้องเผชิญกับความโหดร้ายของถนนหนทาง ทว่าท่ามกลางความมืดมิดนั้นแสงแห่งความหวังก็เริ่มส่องประกายขึ้น เมื่อภาครัฐและภาคประชาสังคมยื่นมือเข้าช่วย สร้างสรรค์ “บ้าน” ที่ไม่ได้เป็นเพียงที่ซุกหัวนอน แต่เป็นจุดเริ่มต้นของการฟื้นคืนศักดิ์ศรีและชีวิตใหม่ให้กับพวกเขา

“มีที่อยู่ที่ถูกหลักอนามัย มีที่นอน ที่ทำมาหากิน มีใจช่วยเหลือกัน และไม่ทอดทิ้งใครไว้ข้างหลัง” คำพูดของลุงดำหรือนายสุชิน เอี่ยมอินทร์ นายกสมาคมคนไร้บ้าน คนแรกกับมุมมองการพัฒนาคนไร้บ้าน

ลุงดำ หรือนายสุชิน เอี่ยมอินทร์
นายกสมาคมคนไร้บ้านคนแรก

คนไร้บ้าน = ปัญหา ?

มูลนิธิพัฒนาที่อยู่อาศัย ทำงานกับพี่น้องคนจนเมืองในชุมชนเมืองในพื้นที่กรุงเทพมหานคร และค้นพบว่ายังมีกลุ่มคนที่ไม่ได้อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองที่ยากจน ในปี 2538 ยังมีพี่น้องที่หลบซ่อนอาศัยอยู่ในพื้นที่ใต้สะพานกระจายภายในพื้นที่กรุงเทพมหานครทั้ง 3 เขต และได้ขับเคลื่อนร่วมกันจนเกิดเป็นชุมชนใต้สะพานทั้ง 3 โซน จนถึงปัจจุบัน ต่อมาพบว่ากลุ่มพี่น้องที่เร่ร่อนไม่ได้อยู่อาศัยได้เป็นหลักเป็นแหล่ง หากแต่อาศัยตามสถานที่ต่างๆ มูลนิธิพัฒนาที่อยู่อาศัยจึงเห็นถึงความสำคัญของการลงสำรวจคนไร้บ้านในประเทศไทยเป็นครั้งแรก และดำเนินการในปี พ.ศ. 2544

ภาพสังคมในช่วงเวลานั้นมองว่าคนไร้บ้านไม่สามารถพัฒนาได้ สังคมมองว่าถ้าหากมีกลุ่มนี้อยู่ นั่นหมายถึงเมืองที่ไม่ได้รับการพัฒนา ซึ่งในความเป็นจริงแล้วไม่เคยมีหน่วยงานไหนที่จะลงมาศึกษาวิเคราะห์ถึงปัญหาที่แท้จริงเสียที สุดท้ายก็เป็นกลุ่มคนที่ตกหล่นจากสังคม ในช่วงนั้นกรมประชาสงเคราะห์เข้ามามีบทบาทในการแก้ไขปัญหาเรื่องคนไร้บ้าน โดยเริ่มแรกมีการตามหาญาติเพื่อส่งกลับไปยังครอบครัว หรือถูกนำไปฝึกอาชีพทักษะและส่งต่อไปยังพื้นที่อื่นๆ โดยที่ไม่เคยได้วิเคราะห์ถึงปัญหาและสาเหตุของการมาเป็นคนไร้บ้านที่แท้จริง มูลนิธิพัฒนาที่อยู่อาศัยเข้าใจปัญหานี้ดีจึงได้ลงเก็บข้อมูลเพื่อวิเคราะห์ปัญหาที่แท้จริงของคนไร้บ้าน ซึ่งก็พบว่า เป็นเรื่องของ การเข้าไม่ถึงสิทธิสวัสดิการ รวมไปถึงที่อยู่อาศัย และไม่เคยมีนโยบายในแก้ไขปัญหาคนไร้บ้านที่ถูกจุด

การลงพื้นที่สำรวจ กลุ่มคนไร้บ้าน
ตามสถานที่ต่าง ๆ ในกรุงเทพมหานคร

“เมื่อก่อนมาจากสุพรรณ ต้องมาทำงานหาเงินส่งไปให้แม่ที่บ้าน ทำไปทำมา โดนโกงซ้ำโกงซาก ไปลงเรือ เขาก็ไม่จ่ายตั้งค้ให้ ไปเป็นยามก็โดนหาว่าเป็นขโมย สุดท้ายก็กลายเป็นคนเร่ร่อน นอนสนามหลวง เข้าวัดหาของกิน เก็บของเก่าขายไปวันๆ ไม่มีได้หวังอะไรแล้วชีวิตตอนนั้น”

พ.ศ. 2546 มีการประชุม APAC ที่ประเทศไทยในช่วงเวลานั้น ทำให้คนไร้บ้านถูกกวาดต้อนออกจากเมือง และการปิดสนามหลวง จึงเป็น “จุดเริ่มต้น” ของการสร้างกลุ่มคนไร้บ้านและมีเสนอให้มีการแก้ไขปัญหาคัดพักชั่วคราว และนำมาสู่การเจรจาขอเช่าที่ดินการรถไฟเพื่อก่อสร้างเป็น “ศูนย์คนไร้บ้านบางกอกน้อย” หรือ “ศูนย์สุวิทย์ วัดหนู” ในปัจจุบัน ถือเป็นก้าวสำคัญที่ได้มาซึ่งความต้องการที่อยู่อาศัยของพี่น้องกลุ่มคนไร้บ้านที่เป็นรูปธรรมที่สุด

“บ้านปูนสุข” บ้านหลังแรกของคนไร้บ้านรอบเมือง

หลังจากนั้น ในปี พ.ศ. 2556 สมาคมคนไร้บ้านร่วมกับเครือข่ายปฏิรูปที่ดินแห่งประเทศไทย เรียกร้องให้ เกิดนโยบายที่สอดคล้องกับคนไร้บ้านในประเทศไทย จนในที่สุดกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ได้นำเสนอคณะรัฐมนตรีและอนุมัติงบประมาณในวันที่ 8 มีนาคม 2559 จำนวน 118 ล้านบาท ผ่านสถาบันพัฒนาองค์กรชุมชน (องค์การมหาชน) หรือ พอช. นำมาสู่การก่อสร้างที่อยู่อาศัยและพัฒนาศักยภาพคนไร้บ้านนำร่อง 3 พื้นที่ใน 3 ภูมิภาค ได้แก่ บ้านเต๋อผืน จังหวัดเชียงใหม่ บ้านโฮมแสนสุข จังหวัดขอนแก่น และศูนย์ฟื้นฟูและพัฒนาศักยภาพปทุมธานี

สำหรับศูนย์ฟื้นฟูและพัฒนาศักยภาพปทุมธานี นั้น สมาคมคนไร้บ้าน ได้ใช้งบประมาณ จำนวน 19,500,000 บาท ในการซื้อที่ดิน เอกชน บริเวณ ต.บางพูน อ.เมืองฯ จ.ปทุมธานี จากความตั้งใจต่อยอด การรองรับพี่น้องคนไร้บ้าน ที่อยู่นอกเมืองออกไป ในช่วงแรกของการดำเนินการพัฒนามีเสียงจากหมู่บ้านจัดสรรบริเวณรอบข้าง ถึงความไม่ปลอดภัย เพราะเกรงว่าจะสร้างเป็นที่อยู่อาศัยให้กับคนไร้บ้าน

ที่ไม่รู้ว่าใครเป็นใคร แต่สุดท้ายงานก่อสร้างก็ดำเนินการไปจนแล้วเสร็จ นายไมตรี อินทุสุต ประธานบอร์ด พอช. (ในขณะนั้น) ได้เป็นประธานในการยกเสาเอกและเห็นว่าพื้นที่ศูนย์ตั้งอยู่ในตำบล “บางพูน” และเมื่อนำมารวมกับคำว่า “ความสุข” จึงกลายเป็น “บ้านปูนสุข” โดยมุ่งหวังจะให้ทุกคนที่อยู่ ณ ที่นี้ มีความสุขเป็นคนดีของสังคม เอื้อเฟื้อและเกื้อกูลกัน ต่อไป

นายไมตรี อินทุสุต ประธานบอร์ด พอช.
เป็นประธานการยกเสาเอกบ้านปูนสุข

บ้านปูนสุข : จาก “ศูนย์คนไร้บ้าน” สู่อสังขรณ์ตั้งหลักชีวิต

ศูนย์ฟื้นฟูและพัฒนาศักยภาพปทุมธานีหรือบ้านปูนสุข ได้ใช้งบประมาณในการดำเนินงาน จำนวน 10,608,420 บาท โดยได้แบ่งพื้นที่ออกเป็น 2 ส่วน โดยส่วนแรกเป็น ‘ห้องพักประจำ’ สำหรับคนที่เพิ่งเข้ามาอยู่ใหม่ เป็นตึกขนาด 2 ชั้นที่มีห้องพักอยู่ประมาณ 20 ห้อง และส่วนที่ 2 ‘ห้องมั่นคง’ ที่มีขนาดห้องใหญ่ขึ้น แยกออกมาอยู่อีกบริเวณหนึ่ง ห้องพักตั้งเรียงรายติดกัน 8 ห้อง ขนาดพื้นที่ห้อง 16 ตร.ม. ห้องพักส่วนนี้สำหรับคนที่เริ่มตั้งต้นได้

และอยากขยับขยายที่พักตัวเอง สำหรับค่าใช้จ่ายในส่วน
ของค่าห้องพัก หากเป็นห้องพักประจำอยู่ที่เดือนละ 200
บาท ห้องมั่นคง 400 บาทต่อเดือน ค่าน้ำ - ไฟเป็นไปตาม
การใช้งาน อาคารถูกออกแบบมาเพื่อรองรับผู้สูงอายุ ผู้
พิการ ที่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ และมีห้องน้ำแยกออก
จากห้องพักโดยแบ่งเป็นหญิง - ชาย นอกจากนี้คนไร้บ้าน
จะสามารถอยู่ชั่วคราวได้ จำนวน 7 วัน โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย

แต่หลังจาก 7 วันไปแล้วจะเก็บค่าประกันน้ำ - ไฟจากผู้เข้าพักที่ศูนย์คนละ 20 บาท

บ้านพูนสุข ในวันที่ดำเนินการก่อสร้างแล้วเสร็จ

การจะเข้ามาเป็นสมาชิกของศูนย์พัฒนาศักยภาพ
คนไร้บ้าน ปทุมธานีได้นั้น ต้องผ่านกระบวนการตรวจสอบ

จากสมาคมคนไร้บ้านและมูลนิธิพัฒนาที่อยู่อาศัย ซึ่งมีแนวทางการพัฒนากลุ่มคนไร้บ้านที่ไม่เหมือนกับรูปแบบรัฐ
ทั่วไป เนื่องด้วยที่แห่งนี้เป็นศูนย์สำหรับกลุ่มคนที่อยากจะหลุดพ้นและเข้าสู่กระบวนการพัฒนาตนเองจนสามารถเข้า
ไปในสังคมที่เป็นปกติสุขได้และทำสัญญาข้อตกลงพร้อมกับกติกการอยู่อาศัยจำนวนทั้งสิ้น 11 ข้อ เพื่อให้เกิดการ
เคารพซึ่งกันและกัน

ปัจจุบันศูนย์ฟื้นฟูและพัฒนาศกยภาพปทุมธานี มีสมาชิก 43 คน เป็นผู้พิการที่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ 4
คน เป็นผู้หญิง 6 คน และเป็นผู้สูงอายุ 20 ราย (ข้อมูล วันที่ 17 กรกฎาคม 2568) ซึ่งศูนย์แห่งนี้ นอกจากการ
ออกแบบอาคารที่รองรับผู้สูงอายุ ผู้พิการที่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ ยังแสดงถึงความเข้าใจและความใส่ใจในความ
ต้องการที่หลากหลายของกลุ่มคนไร้บ้าน ทำให้พวกเขา รู้สึกปลอดภัยและมีที่พึ่ง นอกจากนี้ การกำหนดค่าห้องพัก
และค่าน้ำ-ค่าไฟ รวมถึงการทำสัญญาและกติกการอยู่อาศัยร่วมกัน เป็นการสร้างวินัยและความรับผิดชอบให้กับ
สมาชิก ทำให้พวกเขารู้สึกเป็นเจ้าของและมีส่วนร่วม ในการดูแลรักษาสถานที่ การให้คนไร้บ้านได้จ่ายค่าที่พักใน
ราคาที่เข้าถึงได้นี้ เป็นการเปลี่ยนมุมมองจากการเป็นผู้รับเพียงอย่างเดียว ไปสู่การเป็นผู้มีส่วนร่วมในการดูแลตัวเอง
และชุมชน

การส่งเสริมการพึ่งพาตนเองและสร้างรายได้ให้กับคนที่เคยไร้บ้าน

การดำเนินงานภายใต้ศูนย์พัฒนาศักยภาพคนไร้บ้าน ปทุมธานี หรือบ้านพูนสุข ไม่เพียงแต่จัดสรรเป็นที่อยู่
อาศัยเท่านั้น ยังมีแนวทางการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนในศูนย์ให้มีคุณภาพชีวิตและต่อยอดด้านอาชีพและส่งเสริม
รายได้ ดังนี้

1. กองทุนสวัสดิการ ได้รับการสมทบจากงบประมาณตั้งต้น จากหน่วยงานต่างๆ ที่เข้ามาสนับสนุนให้กับศูนย์ฯ เพื่อนำไปจัดสรรเป็นสวัสดิการให้กับสมาชิก เช่น ค่าเดินทางไปโรงพยาบาล ค่ายา เป็นต้น และยังเป็นทุนตั้งต้นในการประกอบอาชีพเพื่อสร้างรายได้ เช่น กู้ยืมไปจัดซื้ออุปกรณ์ช่างเพื่อประกอบอาชีพ การปลูกดาวเรืองและการร้อยพวงมาลัย การซื้อเสื้อผ้ามือสองมาขาย เป็นต้น ซึ่งช่วยให้พวกเขาได้มีเครื่องมือในการสร้างรายได้และพึ่งพาตนเองได้ในระยะยาว

2. กลุ่มอาชีพภายในศูนย์ฯ โดยการสนับสนุนให้สมาชิกภายในศูนย์รวมกลุ่มกันทำอาชีพเล็กๆ ที่สามารถดำเนินการต่อยอดกันได้เอง เช่น กลุ่มทำขนม กลุ่มด้ายยางที่ใช้ในงานอุตสาหกรรมซึ่งเป็นที่ต้องการของโรงงาน เป็นการช่วยสร้างโอกาสในการทำงานร่วมกันและต่อยอดความรู้ความสามารถ ทำให้เกิดรายได้และส่งเสริมความสัมพันธ์ของคนในชุมชน

3.การจัดสรรพื้นที่ค้าขาย เนื่องจากเป็นศูนย์ฯ ตั้งอยู่ในพื้นที่ชุมชน จึงมีการจัดทำตลาดบ้านพูนสุข เป็นพื้นที่รูปธรรมในการพัฒนารายได้คนไร้บ้าน ปัจจุบัน มีร้านค้าจำนวน 5 ร้าน ร้านข้าวแกง ร้านอาหารตามสั่ง ร้านค้ามือสอง ร้านสวัสดิการคนไร้บ้าน ร้านค้าแคร่ล้างรถ เป็นต้น การจัดสรรพื้นที่ให้เป็นตลาด เป็นการสร้างโอกาสในการขายสินค้าและบริการที่พวกเขาผลิตขึ้นมาได้จริง ช่วยให้คนไร้บ้านได้ทดลองประกอบอาชีพ และมีรายได้ที่มั่นคงมากขึ้น

จากการดำเนินการดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ศูนย์ฟื้นฟูและพัฒนาศักยภาพพุทธรักษาได้สร้างการเปลี่ยนแปลงที่ยั่งยืนให้กับคนไร้บ้าน ด้วยการเปลี่ยนจาก "ผู้ไร้ที่พึ่ง" ให้กลายเป็น "ผู้มีศักยภาพ" ที่มีบ้านมั่นคง มีโอกาสในการประกอบอาชีพ และมีความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของชุมชน

ห้องเช่าสวัสดิการคนจน : ที่อยู่อาศัยสำหรับทุกคน

นอกเหนือจากการทำงานกับกลุ่มคนไร้บ้านแล้ว หลังจากการดำเนินโครงการมาระยะหนึ่ง ในปี พ.ศ. 2566 การทำงานร่วมกับเครือข่ายคนไร้บ้านมูลนิธิพัฒนาที่อยู่อาศัยยังมองเห็นกลุ่มคนที่อาจจะยังไม่ได้เป็นคนไร้บ้านสักทีเดียว ซึ่งเป็นกลุ่มคนที่มีศักยภาพแต่มีรายได้น้อยเกินไปสำหรับเมืองใหญ่ ทำให้การเข้าถึงสวัสดิการด้านที่อยู่อาศัยเป็นเรื่องที่ยากไม่สอดคล้องกับอาชีพรายได้ จนมาสู่การศึกษารูปแบบการพัฒนาที่อยู่อาศัยแบบใหม่ ที่ใช้พื้นที่นำร่องบริเวณศูนย์ฟื้นฟูและพัฒนาศักยภาพพุทธรักษา เรียกว่า “ห้องเช่าสวัสดิการคนจน” โดยการก่อสร้างอาคาร จำนวน 5 ห้อง ขนาด 3 X 4 เมตร และเปิดให้มีผู้เช่าอยู่อาศัยตั้งแต่ปี พ.ศ.2567 เป็นต้นมา โดยใช้งบประมาณ จำนวน 445,000 บาท นำร่อง

การสนับสนุนจากสถาบันพัฒนาองค์กรชุมชน (องค์การมหาชน) โดยมีกลุ่มเป้าหมายสำคัญ คือ กลุ่มเปราะบางที่เป็นผู้เช่ากินค่าที่มีรายได้น้อยสอดคล้องกับรายจ่าย ซึ่งมีอัตราค่าเช่าอยู่ที่ 1,500 บาทต่อเดือน และสนับสนุนให้เกิดการ

พัฒนาคุณภาพชีวิตและรายได้เสริมควบคู่กันไป ปัจจุบันมีผู้อยู่อาศัยครบทั้ง 5 ห้องเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ถือเป็น การนำร่องที่จะนำไปสู่การแก้ไขปัญหาของคนทุกกลุ่มเป้าหมายต่อไป

การดำเนินงานของศูนย์ฟื้นฟูและพัฒนาศักยภาพปทุมธานีได้ขยายขอบเขตการช่วยเหลือจากคนไร้บ้านไปสู่ "ห้องเช่าสวัสดิการคนจน" ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญและยกระดับคุณภาพชีวิตของผู้มีรายได้น้อยได้อย่าง น่าสนใจ กล่าวคือ ศูนย์ฯ มองเห็นปัญหาของกลุ่มคนที่มีรายได้น้อยแต่ยังไม่ไร้บ้าน ซึ่งเป็นกลุ่มที่ยากจะเข้าถึง สวัสดิการที่อยู่อาศัยในเมืองใหญ่ การสร้าง "ห้องเช่าสวัสดิการคนจน" ที่มีค่าเช่าเพียง 1,500 บาทต่อเดือน จึงเป็น การแก้ปัญหาที่ตรงจุดและมีประสิทธิภาพ เพราะเป็นการช่วยเหลือคนกลุ่มนี้ตั้งแต่เนิ่นๆ ก่อนที่พวกเขาจะสูญเสียที่ อยู่อาศัยและกลายเป็นคนไร้บ้าน ทำให้พวกเขามีที่อยู่อาศัยและไม่ต้องแบกรับภาระค่าใช้จ่ายที่สูงเกินไป

นอกจากนี้ โครงการห้องเช่าสวัสดิการคนจนนี้ ยังเป็นโมเดลที่อยู่อาศัยใหม่ที่ตอบโจทย์คนเมือง เนื่องด้วยสะท้อนถึงรูปแบบการพัฒนาที่อยู่อาศัยที่ยืดหยุ่นและสอดคล้องกับความเป็นจริงของคนในเมือง ซึ่งโดย ปกติแล้วคนเช่ากินค่ามักต้องจ่ายค่าเช่าสูงลิบลับหรือไม่ก็ต้องอาศัยในที่ที่คุณภาพไม่ดี การมีห้องเช่าที่ราคาถูก และเป็นที่พักพิงได้จริง จึงเป็นการสร้างความมั่นคงในชีวิตขั้นพื้นฐานให้กับผู้มีรายได้น้อย ทำให้พวกเขามีเวลาและ พลังงานที่จะไปพัฒนาคุณภาพชีวิตด้านอื่นต่อไปได้

เปลี่ยนวิธีคิดรัฐ สู่การสร้างความร่วมมือ

การขับเคลื่อนแก้ไขปัญหาคนไร้บ้านที่ผ่านมา ไม่ว่าจะเป็นการสร้างศูนย์ฟื้นฟูและพัฒนาศักยภาพปทุมธานี และการริเริ่ม "ห้องเช่าสวัสดิการคนจน" ซึ่งเป็นการขยายภารกิจของศูนย์ฯ จากการฟื้นฟูไปสู่การป้องกัน ทำให้คน กลุ่มเปราะบางได้มีโอกาสในการสร้างชีวิตที่ดีขึ้นโดยไม่ต้องเสี่ยงต่อการไร้บ้าน ซึ่งถือเป็น การแก้ไขปัญหาทางสังคม อย่างรอบด้าน ซึ่งจะเห็นได้ว่าการผลักดันการพัฒนาคุณภาพชีวิตกลุ่มคนไร้บ้านดังที่กล่าวมาข้างต้น เป็นรูปแบบการ ดูแลช่วยเหลือคนไร้บ้านที่ไม่ใช่รูปแบบการสงเคราะห์เหมือนหน่วยงานรัฐอื่นๆ ส่งผลให้เป็นการทำงานรูปแบบใหม่ และเป็น ที่สนใจของหน่วยงานอื่นมากขึ้นและอยากมีส่วนร่วมในการทำงานร่วมกับศูนย์ฟื้นฟูและพัฒนาศักยภาพ ปทุมธานี ซึ่งเป็นการทำงานเชิงรุกและเชิงรับ

การทำงานร่วมกับหน่วยงาน ภาคีความร่วมมือ
ผลลัพธ์จากการพัฒนาคนไร้บ้าน

การทำงานเชิงรับ คือ การยกระดับจุดประสานงานคนไร้บ้าน ใน 3 พื้นที่ สำคัญทั้งจุดประสานงานทำนันทน์ หัวลำโพง และรังสิต โดยเป็นการร่วมมือระหว่างศูนย์คุ้มครองคนไร้ที่พึ่ง ศูนย์คุ้มครองคน ไร้บ้าน หน่วยงานท้องถิ่น พัฒนาสังคม และภาคประชาสังคม เพื่อ เป็นสถานที่ให้การสนับสนุนให้คนไร้บ้านให้เข้าถึงสวัสดิการของรัฐขั้น พื้นฐาน บัตรสวัสดิการคนจน การแนะนำให้คำปรึกษาเรื่องอาชีพ รายได้ หรือการประเมินสุขภาพเพื่อให้ กรณีที่มีความเจ็บป่วย รวมไปถึง การประเมินศักยภาพ แต่ติดขัดเรื่องที่อยู่อาศัยก็พิจารณาให้เข้าอยู่ในศูนย์ฟื้นฟูและพัฒนาศักยภาพปทุมธานี

การทำงานเชิงรุก คือ กิจกรรมรณปณศุกร เป็นกิจกรรมลงพื้นที่พบปะคนไร้บ้านตามจุดต่างๆ เพื่อสร้างโอกาสให้กับคนไร้บ้านเข้าถึงสิทธิด้านสุขภาพ บัตรประชาชน และด้านอาชีพ และเมื่อประสงค์ที่จะต้องการมีที่พัก ก็จะเป็นการเปิดโอกาสแนะนำศูนย์ฯ ให้กับคนไร้บ้านได้เข้ามาพักอาศัย

การผสมผสานระหว่างการทำงานเชิงรุกและเชิงรับทำให้การแก้ปัญหาของศูนย์ฯ ไม่ใช่แค่การให้ความช่วยเหลือแบบครั้งคราว แต่เป็นการสร้างกระบวนการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่การเข้าถึงสิทธิ การประเมินศักยภาพ การให้คำปรึกษา ไปจนถึงการจัดหาที่อยู่อาศัยที่เหมาะสม ทำให้คนไร้บ้านสามารถหลุดพ้นจากวงจรความยากลำบาก การทำงานในรูปแบบนี้ยังเป็นต้นแบบที่น่าสนใจและสร้างแรงบันดาลใจให้หน่วยงานอื่นๆ หันมามีส่วนร่วม ซึ่งจะช่วยขยายผลลัพธ์ในการแก้ไขปัญหาคนไร้บ้านในวงกว้างต่อไป

บทสรุปส่งท้าย จากคนไร้บ้านถึงใครที่รอรับฟัง

ในประเทศที่คนส่วนใหญ่ยังมองคนไร้บ้านเป็นปัญหาอยู่นั้น ยังมีเครือข่ายการทำงานที่พร้อมเชื่อในการเปลี่ยนแปลงของมนุษย์ที่เรียกว่า “คนไร้บ้าน” หากลองได้นึกถึง ได้ลองศึกษาวิถีชีวิต อาจพบว่าความเป็นมนุษย์มีเท่ากัน เพียงแต่มีความต้องการที่แตกต่างกัน การพัฒนาที่อยู่อาศัยในกับกลุ่มคนเหล่านี้ อาจจะเป็นการลงทุนในงานก่อสร้าง เพียงเพื่อตอบโจทยการเข้าถึงกลุ่มของคนที่มีความต้องการที่อยู่อาศัยที่มั่นคง แต่การลงทุนในศักยภาพของมนุษย์ให้นำไปสู่การเปลี่ยนวิธีคิดตั้งหากที่จะสร้างทางเดินที่ก้าวไปข้างหน้าให้คนไร้บ้านตั้งหากที่เป็นหัวใจสำคัญของเรื่องนี้

สมาชิกพี่น้อง "บ้านพูนสุข"